

ІКОНОГРАФІЧНІ РОЗВІДКИ РОДИННИХ ПОРТРЕТІВ РЄПНІНИХ З ЯГОТИНА (На матеріалах колекції Національного музею історії України)

Статтю присвячено дослідженню родинних портретів князів Рєпніних з яготинського маєтку в Національному музеї історії України. Портрети становлять важливе іконографічне джерело XVII – XX ст. в системі історичних дисциплін.

Національний музей історії України продовжує дослідження родинних портретів зі своєї збірки. Попередні спроби дослідження родинних портретів Вишневецьких, Полуботків, Розумовських, Потоцьких поповнили іконографію видатними діячами Української держави. Родинні портретні збірки в якійсь мірі заміняли за своїм утилітарним призначенням фотопортрет. Їхнім призначенням було прикрашати вітальні, кабінети і навіть спальні. З XVII ст. відмічається особлива зацікавленість своїми генеалогіями. Розвиток портретного живопису у цей час, опанування нових технологій живопису надало змогу художникам створювати реалістичні історичні постаті на полотні. Козацька старшина, міщани та інші представники заможних верств населення намагалися увічнити себе в портретах. Вони замовляли в свої маєтки цілі портретні галереї родичів та близьких знайомих.

Поруч з родинними портретними галереями з маєтків інших магнатів та козацької старшини, зокрема, Полуботків, Милорадовичів, Галаганів, Безбородків, Ханенків, портрети Рєпніних з яготинського маєтку становлять значну історичну та художню цінність. Збиралися портрети представників роду з різних міст, а через неможливість придбати даний твір, писалися копії портретів на замовлення. Портрети є ілюстрацією генеалогії родини.

Вивчення княжих портретів Репніних з яготинського маєтку виділило їх в окрему групу. На сьогодні уся портретна колекція Репніних розпорошена по музеях України та Росії. Перша спроба об'єднати в одне ціле, відтворити по можливості уявлення про цю портретну збірку була зроблена на науковій конференції в Музеї мистецтв ім. Богдана та Варвари Ханенків в 2004 р.¹

Рід Репніних був одним з відомих заможних родів Російської імперії. Згідно історичних переказів та свідчень енциклопедичних видань² він походив від св. Михайла, князя Чернігівського. Після смерті генерал-фельдмаршала кн. Миколи Васильовича Репніна в 1801 р. рід припинився. За спеціальним дозволом імператора Олександра I Микола Григорович, онуку Миколи Васильовича, надано право на подвійне прізвище Репнін-Волконський.

Збірка Національного музею історії України включає низку родинних портретів Репніних. Нами виявлено 11 живописних та 7 гравірованих портретів, як оригінальних, так і копійних. Два портрети раних представників роду Репніних – братів **Афанасія Борисовича /1619 – 1653/** (Інв. № М–113. П., о., 89х62 см) та **Івана Борисовича /1615 – 1697/** (Інв. № М–112. П., о., 89х63 см) з яготинського маєтку, згідно з написами на зворотному боці, знаходилися в опочивальні старого князя [М.Репніна]. Вони виконані в площинній манері, і є копіями ХІХ ст. з парадних портретів ХVІІ ст. Їх оригінали зберігаються в Державному Російському музеї в Санкт-Петербурзі.

Іван Борисович Репнін був воєводою в 1655 – 1656 рр., 1659 – 1660 рр. у Могилеві та Полоцьку. Портретознавець П.Білецький припускає, що портрет І.Б.Репніна написаний саме в цей період життя польським художником,³ прізвище якого не встановлено. Можна також припустити, що даний портрет створений пізніше. Написи на портреті дозволяють датувати його останнім роком життя портретованого – 1697 р., коли І.Репнін перебував у Сибіру на посаді судді та начальника сибірського приказу. Відтак можна погодитися з твердженням Е.С.Овчиннікової, яка проводить аналогі цього полотна з полотнами, виконаними в Палаті зброї Московського Кремля⁴ Майстри Палати робили замовлення на парадні портрети царських та княжих осіб

Російської імперії. Отже, портрет І.Б.Рєпніна міг бути виконаний там на замовлення родини Рєпніних.

Парадний портрет сина Івана Борисовича Рєпніна – князя, генерал-фельдмаршала **Микити Івановича /1668 – 1726/** (Інв. № М–1289. П., о. 131х99 см), виходячи з написів на зворотному боці, прикрашав робочий кабінет «старого князя». Портретований зображений в латах, червоній мантиї, в довгій перуці, з жезлом в правій руці. На його грудях орденська стрічка Андрія Первозванного та зірка ордену Олександра Невського. У лівому куті зображено герб родини Рєпніних з девізом: «За веру и верность»⁵. Портрет є копією ХІХ ст. з прижиттєвого портрета 1724 – 1726 рр. невідомого художника (Я.Аргунов ?) з колекції Ермітажу, створеного з нагоди надання Микиті Івановичу звання фельдмаршала.

Більшість портретів з колекції Рєпніних мають камерний характер. Вони могли розміщуватися в кабінеті або інших кімнатах палацу. Це поясні зображення у військових мундирах з нагородами. Портрети генерал-фельдмаршала, **Василя Микитовича /1695 – 1748/** (Інв. № М–163, П.о., 71х53,5 см) та генерал-фельдмаршала **Миколи Васильовича /1734 – 1801/** (Інв. № М– 167, П.о., 76х60,5 см) є копіями ХІХ ст.⁶ (останній з портрета роботи Петра Крафта). У ХІХ ст. в магнатських родинах було досить поширеним явищем тримати кріпака-художника при своєму палаці. В яготинській садибі Рєпніних діяв обдарований маляр-самоук, кріпак Варвари Олексіївни Рєпніної, Іван Усенко,⁷ який, достеменно відомо, міг робити копії розглянутих портретів.

Неабияку зацікавленість викликають портрети Миколи Григоровича Рєпніна – Волконського та Микити Григоровича Волконського, синів члена Державної Ради кн. Григорія Семеновича Волконського.

Постать генерал-ад'ютанта **Миколи Григоровича Рєпніна-Волконського /1778 – 1845/**, широко відомого, як прообраз Андрія Болконського в романі Л.М.Толстого «Війна і мир», представлена на трьох портретах. Микола Григорович був визначним державним діячем: брав участь в битві під Аустерліцем 1805р., у 1813 – 1814 рр. виконував обов'язки генерал-губерна-

тора Саксонії, у 1816 – 1834 рр. займав посаду малоросійського військового губернатора. В Україні намагався впроваджувати ідеї раціональної просвітницької держави, започаткував кадетський корпус у Полтаві. М.Г.Рєпнін відстоював перед центральним урядом інтереси місцевого населення, виступав проти посилення гніту кріпацтва. За дорученням М.Г.Рєпніна Д.Бантиш – Каменський, його канцелярист, написав «Историю Малой России».⁸ Яготинський маєток Микола Григорович Рєпнін-Волконський успадкував від Розумовських в 1820 р.,⁹ як посаг за дружиною – Варварою Олексіївною Розумовською, донькою князя Олексія Кириловича Розумовського. Один з портретів Миколи Григоровича Рєпніна-Волконського, створений провінційним майстром Лівобережної України у кін. XVIII – на початку XIX ст. (Інв № М–66. П.,о. 67 x 54). Тут портретований зображений на тлі пейзажу, в перуці, парадному генеральському камзолі, з орденською стрічкою св. Анни та з орденем та зіркою ордена св. Володимира I ступеня. Згідно з написами на зворотному боці портрет походить з приватної збірки В.Н.Бутовича – художника-колекціонера.

Крім цього портрету М.Г.Рєпніна в музейній колекції є ще два ідентичних портрети з його зображенням: перший – з колекції В.М. Бутовича (Інв № М–349, п.о. 66 x 61 см.), другий – з Яготинського зібрання (Інв. № М– 185, п.о., 70 x 62 см.).¹⁰ Вони є копіями з портрета 1825р англійського живописця Д.Доу (оригінал зберігається в Ермітажі), написаного, в час, коли Микола Григорович саме перебув на високій посаді генерал-губернатора Малоросії.¹¹ Знатні особи робили для своїх родинних збірок копії з портретів Військовій галереї Зимового палацу в Петербурзі (Ермітаж), які виконували учні Д.Доу.¹² Отже, один з цих портретів М.Г.Рєпніна міг бути виконаний там на замовлення для яготинського маєтку (Див. Ілюстрацію №2).

Серед представлених портретів з яготинської збірки є портрет генерал-фельдмаршала **Петра Христиановича Вітгенштейна** /1769 – 1843/ (Інв № М–205). Як і портрет **Миколи Григоровича Рєпніна-Волконського**, він є копією з портрета Д.Доу 1820-х рр. (оригінали знаходяться в Ермітажі). Зображення

Петра Христофоровича Вітгенштейна, головнокомандувача Другою російською армією, в яготинському маєтку було невидковим. Микола Григорович Рєпнін на згадку про події під Аустерлицем замовив в Петербурзі одночасно свій портрет та портрет свого головнокомандуючого – П.Х.Вітгенштейна.

Пензлю самого Д.Доу належить портрет генерал-майора **Микити Григоровича Волконського /1781-1844/** (Інв. № М–200. П., о. 68 x 56). Свою кар'єру кн. Микита Григорович розпочав прапорщиком в 1792р. в гвардії Ізмайлівського полку і дослужився до чина полковника (1807р.) в дніпровській армії проти турків на чолі з генералом І.І.Міхельсоном. За дорученням імператора Олександра І Микита Волконський в 1808р їздив з особливим дорученням-листом до імператора Наполеона. Своєю чемністю у поведженні, дипломатичним етикетом він заслужив у нього довіру та прихильність. На згадку про свою симпатію до Микити Григоровича Наполеон подарував йому перстень. Такий подарунок з маленьким діамантиком видався образливим Микиті Волконському, і він віддарує його французькому жандармові «на згадку про російського офіцера». Дізнавшись про такий жест Микити Григоровича, імператор Наполеон був дуже обурений. Микита Григорович постійно супроводжував Олександра І в походах та був учасником численних баталій 1812-1814 рр. Князь Микита Григорович Волконський одружився в 1810 р. з княгинею Зінаїдою Олександрівною Білосельською-Білозерською, від якої мав сина Олександра. Волконські жили порізно, через те, що «княгиня Зінаїда» мешкала в Римі. Микита Григорович помер під час однієї із своїх поїздок до Італії до дружини в місто Ассізе в 1844р. Він похований в Римі, в церкві св. Вінцентія та Анастасії.¹³ На портреті князь Микита Григорович Волконський зображений в парадному генеральському мундирі поч. ХІХ ст., з еполетами, знаком ордена св. Анни на грудях. Це один з найкращих портретів англійського портретиста Д.Доу. Він вдало передає психологічний стан портретованого, його риси доброї, водночас вольової, впевненої в собі людини. Реалістично зображені риси обличчя: крупний ніс, пишні вуста. Чому саме цей портрет не розміщено

в Військовій галереї Зимового палацу? Можна припустити, що його викуплено Миколою Григоровичем. Д.Доу продавав свої роботи особливо знатним та багатим особам, а його майстри повинні були робити відповідні копії для галереї.¹⁴

З яготинської збірки походять зображення батьків дружини Миколи Григоровича Репніна, Варвари Олексіївни – Олексія Кириловича та Варвари Петрівни (уродж. Шереметевої) Розумовських.

Олексій Кирилович Розумовський /1748 – 1822/ (Інв.№ М–204. П.,о 68 x 60 см.) був старшим сином Кирила Григоровича Розумовського та Катерини Іванівни Нарішкіної. Є відомості, що після смерті свого батька, Олексій деякий час мешкав в яготинському маєтку.¹⁵ Він отримав освіту у Страсбурзькому університеті. Зарозумілий та гордовитий Олексій Кирилович з 1769 р. був придворним Катерини II, у 1786 – 95 рр. сенатором, у 1810 – 16 рр. міністром народної освіти. Крім цього, він відомий, як член масонської ложі та в свій час віце-президент Російського Біблійного товариства. Після відставки мешкав у Підмосков'ї, де був закладений за його ініціативою великий ботанічний сад. В останні роки життя О.К.Розумовський мешкав в Україні у м. Почепі Глинського повіту на Стародубщині та займався вихованням своїх «приймаків».¹⁶ Там він кожного тижня та на свята відвідував храм та вимагав це робити своїх оточуючих. Олексій Кирилович мав владний, імпульсивний характер, був людиною недовіркою та страждав нападами спліну. На портреті відтворено погрудне зображення вже немолодого, однак красивого сивочолого чоловіка з темними бровами, виразними рисами обличчя: великими блакитними очима, прямим носом, тонкими губами. Одягнений в білу сорочку з високим коміром, з хусткою на шиї у вигляді жабо, чорний камзол, через плече – червоно-чорна орденська стрічка св. Володимира. Професійність майстра дозволила передати неспокійний психологічний стан портретованого через пильний погляд, зворот голови, кожную зморшку на обличчі. Щоб підкреслити емоційність, внутрішню енергію експресією, майстер зображує Олексія Кириловича на тлі пурпурової тканини.

Напис на зворотному боці портрета вказує на авторство Джорджа Доу. Однак, порівнюючи портрет О.К. Розумовського з іншими портретами пензля Д.Доу, ми схилиємося до думки, що він є копією, хоча і дуже вдалою, що передає в деталях особливості оригіналу. Можна припустити, що портрет виконано одним із помічників Д.Доу – Олександром Васильовичем Поляковим або Василем Олександровичем Голіке.¹⁷

В музейній колекції зберігаються живописний (**Інв. № М–472**) та ідентичний йому літографічний (Інв. № ГРЛ-3714/102) портрети дружини Олексія Кириловича Розумовського – **Варвари Петрівни /1750 – 1824/**, доньки графа Петра Борисовича Шереметева. Батько Олексія – Кирило Розумовський сам їх одружив 1774 р. На той час Варвара Петрівна Шереметева була найбагатшою російською нареченою.

Живописний портрет Варвари Петрівни написаний у 1824 р. відомим українським майстром Яковом Івановичем Аргуновим (1750 – 1824), сином та учнем видатного майстра пензля І.П.Аргунова.¹⁸ На відміну від свого різкого та черствого чоловіка, дружина мала дуже покірний та врівноважений характер, який швидко набрид Олексію Кириловичу.¹⁹ Він настільки її поневолив, що коли наказав одного дня зібрати речі і піти з дому, Варвара Петрівна змушена була це зробити, хоча їй важко було розлучатися з дітьми. У Москві Варвара Петрівна купила землю та побудувала собі будинок, в якому жила одна з челяддю і не зустрічалася з чоловіком. Однак, зі своїми дітьми – Петром, Кирилом, Варварою та Катериною вона бачилася часто і, навіть брала активну участь у їх вихованні і допомагала, як могла. Після смерті чоловіка, Варвара Петрівна пробачила йому усі кривди, які він їй заподіяв. З портрета Я.І.Аргунова дивиться жінка похилого віку з ледь приспущеними повіками та легкою посмішкою. На ній блакитна в цяточку сукня та біла прозора шаль. У портреті вже яскраво відчувається відхід від усталених в портретному живописі барокових моментів XVIII ст. Перед нами типовий живопис XIX ст.

Живописну колекцію родинних портретів Рєпніних завершує парадний портрет великого князя, обер – гофмейстра,

губернського предводителя київського дворянства **Миколи Васильовича Репніна /1834-1918/** (Інв. № М-227. п.о., 106x75 см.). В Яготині Микола Васильович жив з 1866р., коли маєток придбала його дружина Софія Дмитрівна Репніна, уроджена Волконська. Микола Васильович дуже любив Яготин. Він упорядкував робочий архів, бібліотеку та мистецьку збірку. Один із сучасників Миколи Васильовича в 1914 р. відмічав, що в жодному знаменитому маєтку улюбленців Імператриці не збереглося такої бібліотеки, картинної галереї, гравюр, зібрання з бронзи, меблів, як в Яготині.²⁰ Є відомості, що Микола Васильович активно займався громадськими справами, виступав благодійником, дбаючи про освіту, розвиток культури та науки. Саме кн. Микола Васильович Репнін в 1908 р. першим порушив питання про створення Всеросійської виставки в Києві, на якій була представлена сільськогосподарська, промислова та ужиткова продукція. З відкриттям виставки, М.В.Репнін став її головою та опікуном.²¹ У «Художественно – иллюстрированом альбоме» Всеросійської виставки за 1913 р. міститься фотографія М.В.Репніна,²² яка дає змогу атрибутувати портрет з колекції НМІУ. Портрет виконаний в 1901 р. київським живописцем Тимофієм Сафоновим (1873 – 1930).²³ Зображення більш ніж поясне, подане в овалі. Портретований похилого віку, одягнений в мундир обер-гофмейстра, гаптований золотом, з муаровою блакитною стрічкою ордена Андрія Первозванного через плече та низкою нагород на грудях: орден св. Станіслава, орден св. Володимира, медалі «За бездоганну службу», «За 15 років служби», «300–річчя дому Романових» та ін.

Серед гравірованих портретних зображень з Яготинської колекції представників родини Розумовських є портрет (Інв.№ ГРЛ-3714/97) брата Олексія Кириловича – **Петра Григоровича /1751-1823 рр./** – Петербурзького предводителя дворянства (1801–1805), дійсного таємного радника, обер-камергера (1814 р.) роботи французького гравера П'єра Одуена (1768 – 1822 рр.), учня Боверле²⁴ з портрета англійського живописця Л.Гутербруна, який тривалий час мешкав в Росії, був почесним членом Петербурзької Академії мистецтв.²⁵ На зворотному боці

гравюри є підпис завідуючого відділом мистецької збірки музею в кін. 20 – поч. 30 рр. ХХ ст. Федора Ернста, який вказує на приналежність портрета саме до родинної збірки Репніних.

З Яготинської колекції походять ще декілька гравірованих портретних зображень: генерал-майора **Безбородька Олександра Андрійовича** /1747 – 1799/ (Інв. № Грл–2346. 17-91р.) та генерал-майора **Потьомкіна – Таврійського Григорія Олександровича** /1739 – 1791/ (Інв. № Грл–3714/93., 1789р.), гравіровані Джеймсом Уолкером (Валькером)²⁶ для «Сборника биографий кавалергардов» під редакцією П.Брікнера 179-2р.²⁷ Цю серію продовжують гравюри генерал-аншефа **Орлова – Чесменського Олексія Григоровича** /1737 – 1807/ (Інв. № 3714/101, 1783р.) англійського гравера С.Таунлейма, генерала **Вітгенштейна Петра Християновича** /1769 – 1843/ (Інв. № Грл–3714/15) та генерал-ад'ютанта **Ларіона Васильовича Васильчикова** /1776 – 1847/ (Інв. № Грл–3714/16), зображені з живописних оригіналів Д.Доу.²⁸

Репніни з повагою ставилися до свого минулого та до вивчення своєї генеалогії. Замовлення родинних портретів та зняття копій для власних маєтків на той час було звичним явищем у середовищі аристократії. Оскільки фотографії тоді ще не існувало, її функції виконували саме живописні портрети. Портрети замовляли майже усі соціальні верстви – від магнатів до мало-заможних козаків. Родини Репніних зібрали прекрасну колекцію живописних та гравірованих творів, яка нині, як вже вказано вище, зберігається в розпорошеному вигляді по різних музеях: Національному музеї історії України, Національному художньому музеї України, Національному музеї Т.Г.Шевченка, Київському музеї російського мистецтва та інших збірках.

Портрети представляють самих визначних представників роду Репніних, які старанно служили на благо Вітчизни. Поява їх зображень в історичному музеї є закономірною справою: Репніни зробили вагомий внесок в суспільно – політичний та культурний розвиток не тільки Росії, а й України.

Живописні портрети є ілюстраціями декількох поколінь Репніних з XVII до поч. ХХ ст. На них одночасно прослідко-

ується розвиток живопису від площинного до реалістичного. Частина них є копіями XIX ст., однак, збірка не втрачає своєї мистецької цінності.

Графічні твори також становлять інтерес як з мистецького, так і з історичного аспекту. Так, Микола Васильович Рєпнін, певно, зібрав гравюри своїх співвітчизників, які жили та творили історію в один із ним часовий відмір (II пол. XVIII ст.): портрети Безбородька О.А., Потьомкіна-Таврицького Г.О., Орлова – Чесменського О.Г. Зображення Вітгенштейна П.Х., Васильчикова І.В. були, безперечно, придбані Миколою Григоровичем Рєпніним – Волконським, на згадку про війну 1812 р. з Наполеоном.

Колекція портретів з яготинської збірки становить невизначену цінність та представляє гордість Національного музею історії України. Портрети, як іконографічні джерела, виступають значними історичними джерелами в СІД. Вони займають гідне місце в іконографічній низці таких відомих родів, як Полуботки, Кочубеї, Розумовські, Забіли тощо. При вивченні портретної збірки Рєпніних застосовувалися такі історичні дисципліни та їх методи, як генеалогія, геральдика, фалеристика та медальєрика, уніформування. Збірка унікальна тим, що представляє декілька поколінь роду Рєпніних XVII – XX ст., отже представляють різний часовий вимір та художні школи. Вони заповнюють ще одну прогалину в іконографії портретного живопису та виступають історичними ілюстраціями української історіографії.

1. Ханеківські читання. Ма-ли наук.-практич. конф. – К., 2004. 137 с.

2. Энциклопедический словарь. – СПб.: Изд-во Брокгауза Ф.А., Ефрона И.А.– 1899. – Т. XXVI. – С. 599; Гербовник А.Т. Князева 1785. – СПб. 1912. – С.127.

3. Белецкий П. А. Украинская портретная живопись XVII–XVIII вв. – Л., 1981. – С. 84.

4. Овчинникова Е.С. Портрет в русском искусстве XVII века. – М., 1955 – С. 113–114.

5. Герб Рєпніних перетятий та напів розятий (на три частини): Зображення Архангела Михаїла подано у верхньому лівому куті на чер-

воному тлі і вказує на Київське походження роду. Зображення одноглавого орла з хрестом – на Чернігівське походження. Зображення двох птахів з людськими головами вказує на родинні зв'язки з кн Оболенським. К.І. / Гербовник А.Т. Князева 1785. – СПб. 1912. – С.127

6. Відомо, що в Яготині в маєтку кн М.В.Рєпніна (кінець XIX ст.) зберігалося кілька портретів Миколи Васильовича Рєпніна. / Русские портреты XVIII и XIX ст. – СПб., 1909. – Т.V. – С. 120.

7. Щербаківський Д.М., Ернст Ф.Л. Український портрет XVII – XX ст. – К., 1925. – С. 29

8. Шандра В., Підкова І. Рєпнін Микола Григорович /Довідник з історії України. – К., 2001. – С. 653.

9. Історія міст і сіл УРСР: У 26 т. Київська область. – К.: Ін-т історії АН УРСР, Гол. ред. УРЕ АН УРСР 1971. – С. 730.

10. Є відомості, що копії портрета М.Г.Рєпніна-Волконського робили відомі живописці В.Л.Боровиковський та Т.Г. Шевченко // Щербаківський Д., Ернст Ф. Український портрет XVII – XX ст. – К., 1925. – С. 30; Георгієвській В. Яготин. //Столиця и усадьба.– 1914. – №3. – С. 4.

11. Глинка В.М. Военная галерея Зимнего дворца. – Л., 1981. – С.159.

12. Доу Д. (1781 – 1829) розпочинав свою художню діяльність спочатку як гравер, але з 1811 р., після вручення йому золотих медалей за його роботу, з 1814 р. став членом Лондонської академії. У 1819 р. на запрошення імператора Олександра I він прибув до Петербурга і на протязі 9 років виконав понад 400 портретів російських генералів, що брали участь у війні з Наполеоном у 1812 –1814 рр. та інших осіб з кола військових / Энциклопед. словарь. – СПб.: Изд-во Брокгауза Ф.А., Ефрона И.А. – 1899. – Т. XXVI. – С. 202.

13. Русские портреты XVIII и XIX ст. – СПб., 1906. – Т.II. – С.98.

14. Глинка В.М. Указ. соч.. – Л., 1981. – С. 15.

15. Синицький Л. Малороссия по рассказам путешественников конца прошлого и начала нынешнего столетия. //Киев. старона.– К., 1892. – № 2. – С. 226.

16. Крім рідних дітей Олексій Кирилович мав ще п'ятьох так званих «вихованців»Перовських / Модзолевський В.Л. Малоросійській родословник.– К., б/р. – Т. 4. – С. 231.

17. Глинка В.М. Указ. соч.. – Л., 1981. – С. 13.

18. У 1816 р. його звільнили з кріпацтва, після чого він став відо-

мим портретистом своєї доби /Мистецтво України.– К., 1995. – Т. 1. – С. 76.

19. Русские портреты XVIII – XIX.– СПб., 1905. – Т.3. – С.109.

20. Георгиевский В. Яготин. // Столица и усадьба.– 1914. – № 3. – С. 2.

21. Художественно-иллюстрированный альбом. – К., 1913. – С. 17–18.

22. Там само.

23. Тимофій Сафонов отримав освіту в Петербурзькій Академії мистецтв, у 1904–1918 рр. викладав малювання в Кременецькому комерційному училищі, у 1915–18 рр.– у Ромнах, у 1930–30 рр. у Київському педагогічному технікуму /Словник художників України. – К., 1973. – С.204

24. Иллюстрированная энциклопедическая библиотека. – М., 1996. – С.175

25. Ровинский Д.А. Подробный словарь русских граверов XVI – XIX вв. – СПб. 1895. – Т.І. – С. 501; Подробный словарь русских гравированных портретов. – СПб., 1889. – Т.ІІ. – С.101.

26. Русская портретная галерея. Собрание портретов замечательных русских людей, начиная с XVIII ст. с краткими их биографиями. – СПб., 1887. – С. 37.

27. Русский биографический словарь. – СПб., 1905. – С. 156.

28. Гравюри з картин Джоржа Доу створені братом майстра – Генрі Доу та зятем Томасом Райт /Художественно-иллюстрированный альбом. – К., 1913. – С. 11.

Olena Suhovarova-Zhornova

THE RESEARCHES OF ICONOGRAPHY

THE FAMILY A PORTRAITS OF THE REPNIN FROM JAGOTIN.

The article is dedicated to research family portraits of the Repnin a princes from Jagotinska palace in The National museum of history of Ukraine. The portraits become are important iconography source XVII–XX cent. in the system historical branches of science.

